

Πάντως θάρρος και υπομονή, Βαγγέλη, και όλα θα πάν καλά.
 'Υστερα απ' όλα αυτά εγώ δεν παραπονιέμαι καθόλου με την δική μου δουλειά.

Ειδικά όμως εσύ τώρα που πάντρεψες την αδελφή σου θα είσαι πιο ήσυχος για καινούργιους προσανατολισμούς.

'Εχω αυτό τον καιρόν μια καταπληκτική πνευματική δραστηριότητα και ασχολήθηκα πολύ στη μελέτη. Σκέφτομαι και για καμιά καλή κοπέλλα, αλλά δεν έχω ακόμη αποφασίσει. Προπαντός περιμένω να δω τι θα γίνει με εκείνο το ζήτημα της υποτροφίας του οποίου τα αποτελέσματα θα επιδράσουν κάπως για το χρονικό όριο μιας τέτοιας απόφασης. Είναι κοντά 3-4 μήνες κι ακόμη δεν μας απήντησαν. Βλέπεις, Βαγγέλη, που μπλέξαμε και πάλι με το Ρωμέικο, υπομονή.

Πώς βλέπεις τα πράγματα για την Κύπρο; Αρκετά ικανοποιητικά για μένα και σοβαρό βήμα. Αρκεί να σταθούμε όρθιοι και περήφανοι.

'Όλοι, όπως στο μέτωπο και στη πιο ρεαλιστική πολιτική. 'Όχι /v /;# για γλύψιμο. Να καταλάβουν ότι μας χρειάζονται.

Για τον καινούργιο χρόνο σου στέλλω τις πιο θερμές ευχές με την εκπλήρωση των ιδανικών και των σκοπών σου.

Κούκλια (Αμμοχώστου) 3/1/55

Δικός σου

Κυριάκος

XXXX

Σας ευχαριστώ για τις ευχές σας. Αντεύχομαι πάσαν ευτυχίαν δική σας και στην οικογένειάν σας, επί τω ανατείλαντι νέω έτει.

Σχετικώς με τα μοσχεύματα ροδιάς γράφατέ μου, παρακαλώ, θα χρειαστείτε υπολογίζοντας αποστάσεις φυτεύσεως 12-15 πόδια κατά ρομβικόν σύστημα ή καλύτερα γράφατέ μου την προς κάλυψιν έκτασιν να υπολογίσω εγώ τα χρειασθησόμενα φυτά.

Κυριάκος

Κούκλια (Αμμοχώστου 3/1/55)

XXXX

Προς την δ/δα
Μαρίαν Χ"Κωνσταντίνου
Θεσσαλονίκη

Αγαπητή δεσποινίς,

Μου προξένησε αρκετή εντύπωση το γεγονός ότι πήρα ένα γράμμα από μια κοπέλλα που δεν ξέρω αν την γνώρισα και στο οποίο αυτή με αρκετή δόση κριτικής αφήνει να μιλήσει περισσότερο ο συναισθηματικός της κόσμος και λιγότερο η λογική.

Ας μη νομίζετε όμως πως Σας αρνούμαι το δικαίωμα να μου γράψετε. Κάθε άλλο μάλιστα. Σαν μέλη μιας κοινωνίας λέμε τις γνώμες μας φ' ένα θέμα που μας ενδιαφέρει στην προσπάθεια να βρούμε τη λύση που να εναρμονίζεται με το φυσικοψυχικό μας κόσμο. Με βάση αυτά πιστεύω απόλυτα στην καλή Σας θέληση, παρ' όλο που μια κάποια πικρότητα έκφρασης ήταν φανερά έκδηλη σε κάθε Σας λέξη.

Και τώρα στο θέμα. Μου κάνει πολύ λύπη το γεγονός ότι θα με υποχρεώσετε να γυρίσω πίσω μακριά και να φέρω στο νου μου πράγματα και καταστάσεις που τόσο προσπάθησα να τα ξεχάσω. Κι ακόμα τα βρίσκω λίγο ανίερο να τα εκθέσω. Γιατί έτσι θα μολύνω ακόμη περισσότερο το αίσθημα εκείνο. Ναι εκείνο. Σκύβω τώρα πάνω στο τραπέζι, κρύβω το πρόσωπό μου στα χέρια μου, το φέρνω ολοζώντανο στο νου, το αναπλάθω μέσα μου και γεμίζουν τα μάτια μου δάκρυα. Ήταν ένα αίσθημα αγνό κι απέραντο. Αγνό σαν ~~την~~ δρόσο που στολίζει με την αυγή τα λουλούδια κι απέραντο σαν τη μεγαλοσύνη της θάλασσας. Σαν αυτό που τραγουδούν στα παραμύθια. Το ζω ολοζώντανο τούτη τη στιγμή πλασμένο μέσα μου αυτό το αίσθημα που δεν στηριζόταν σε καμιά ιδιοτελή σκέψη, παρά μονάχα στην ορμητική ψυχή ενός νέου, που ζητούσε την εκπλήρωση κάποιων ιδεωδών, για ένα κρίνο πούταν σαν νυφούλα και το ζούσα κι ήταν δικό μου και το καμάρι και ήμουν έτοιμος να κάνω κάθε θυσία γι' αυτό. Παίρνω λοιπόν εγώ που πονώ αυτή τη στιγμή το δικαίωμα και ρωτώ, όχι εσένα, μα τη φιλενάδα σου που με το στόμα της μιλάς.

Ποιος ήταν αυτός που με την ενοχλητική του επιμονή το φαρμάκωνε σιγά-σιγά, αυτός που με τα αμφίβολα ερωτηματικά του το θανάτωνε, αυτός που μερικές εκβιαστικές του πράξεις το έθαψε, αυτός που άγγιζε με το χέρι τη δροσιά για να την κάνει νερό, αυτός που έβαλε το διαμάντι στη φωτιά για να το κάνει κάρβουνο;

Ε νομίζετε πως δεν πόνεσα εγώ, δεν ταραχτήκα; Επειδή έκρυψα μέσα μου το φαρμάκι νομίζετε πως δεν μ' έτρωγε; /μ>

Αλλά, ίσως να πείτε, τι μας λες καλέ; Πόσο τραγικά τα παίρνεις. Ε λοιπόν κοπέλλα μου, μάθε και συ και η φιλενάδα σου, αφού το θέλετε, κάτι που διαφορετικά θάταν ανάρμοστο να λεχθεί. Είμαι ή καλύτερα ήμουν ένας άνθρωπος λιγότερο ρεαλιστής και περισσότερο ονειροπόλος. Όταν λοιπόν αυτό τον τελευταίο καιρό καθόμουν μόνος κάπου κάτω από κανένα δένδρο και ρέμβαζα με τη φύση, έφερνα πάντα στο λογισμό κάποιο πρόσωπο που δεν μπορούσα να το αποδιώξω ολότελα. Ξεκινώντας λοιπόν και μάλιστα πολύ ξαφνικά για το τελευταίο μου ταξίδι στην Ελλάδα, για την εκπλήρωση κυρίως άλλων σκοπών, δεν διστάζω να ομολογήσω πως και κάτω από την επήρεια ορισμένων καταστάσεων που μου έγιναν γνωστές, κάτι άρχισε να ξαναγεννιέται μέσα μου. Ζητούσα μια ευτυχία που την έχασα.

Το "ήρθατε, μπήκατε, βγήκατε" κλπ είναι δικά σας λόγια που αρνούμαι καθ' ολοκληρίαν να τα δεχθώ. Γιατί ούτε με τη λογική /εε /ε> συμβιβάζονται, ούτε με την πραγματικότητα. 19' Αφού ήρθα ήταν μοιραίο και αναπότρεπτο να συναντήσω ξανά τη Νίνα, πράγμα που έγινε εντελώς τυχαία και μάλιστα πριν περάσουν μερικές ώρες από την άφιξή μου. Κάτι δημιουργήθηκε τότε και από τις δυο πλευρές. Κάτι πήγε να ορθωθεί μέσα μας. Κάποια αμφιβολία σφηνώθηκε στο μυαλό μου. Κάποια επιμονή με συγκίνησε. σ>

Σκέφτηκα πολύ αν έπρεπε να δώσω συνέχεια σ' αυτή την επιμονή. Με πίεζε σαν βραχνάς η ιδέα πως, αν τα πράγματα δεν έπαιρναν καλό τέλος, θάταν χειρότερα. Προσπάθησα πολύ να μη δημιουργήσω φρούδες ελπίδες. Όμως ήμουν αιχμάλωτος μιας αφύσικης κατάστασης και δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Δεν βγήκα μοναχός μου με την Νίνα, παρά μονάχα την προτελευταία βραδιά της δεκαπενθήμερης παραμονής μου στην Θεσσαλονίκη κι αυτό κατόπιν δικής της απαιτήσεως, την οποίαν και εγώ επεζήτησα. Όχι για να δημιουργήσω κάτι, αλλά για να χαλάσω το παν. Γιατί στο διάστημα που μεσολάβησε είχα ζυγίσει τα πράγματα και είχα καταλήξει σε συμπεράσματα. Τίποτα δεν μπορούσε να γίνει. Μάταια προσπάθησα να

κάνω τη Νίνα να το αντιληφθεί με τρόπο εύσημο και συγκαταβατικό. Νόμιζε πως απέβλεπα σε λόγους οικονομικούς κλπ. Πόσο φάνηκε απατημένη και πόσο έδειξε πως δεν με κατάλαβε τόσο καιρό. Ζούσε σ' ένα δικό της κόσμο και ήθελε να τον κρατήσει με κάθε θυσία μέσα από όνειρα και ψευδαισθήσεις. Δεν κατάλαβε τα λόγια μου. Γι' αυτό δεν φταίω εγώ.

Λυπούμαι που τόσο πολύ με αιτιάσθε. Και στενοχωρούμαι. Ξέρω πως ότι και να σας πω δεν θα με δικαιολογήσετε, γιατί βλέπετε τα πράγματα κάτω από άλλο φακό.

Γιαυτό ακριβώς κι εγώ δεν προσπάθησα να δικαιολογηθώ. Ίσως γιατί κατάβαθα δεν αισθάνομαι ένοχο τον εαυτό μου. Μπορεί βέβαια να μην είμαι και αθώος. Αυτό όμως δεν μπορεί να κριθεί με βάση ένα αίσθημα που πήρε μια τόσο αψυχολόγητη εξέλιξη.

Κλείων άγνωστή μου δεσποινίς αυτό το γράμμα, που τι παράξενο, απευθύνεται σε μια άγνωστη, και μ' αυτό ουσιαστικά μια υπόθεση που μου κόστισε πολύ. Θα είμαι πολύ ευτυχής, αν ο χρόνος την εξαλείψει από την μνήμη και η ευτυχία πλημμυρίσει καρδιές που πόνεσαν καθ' οιονδήποτε τρόπο.

Για σας να είστε βεβαία ότι θα κρατήσω καλή ανάμνηση. Δεν θα λάβω υπ' όψιν ό,τι επιλήψιμον βέβαιος ό,τι εξ αγαθών ελατηρίων.

Σας χαιρετώ

Κ. Μάτσης

Κούκλια (Αμμοχώστου) 5/1/55

XXXX

Κυριάκος Χρ. Μάτσης
D.P. 196
Κοκκινοτριμιθιά.

9/2/56.

Σεβαστέ μου πατέρα,

Στέλλω σήμερα κάρταν για επίσκεψη και έβαλα τον Γιώργο και την Ιουλία να ρθουν να με δουν. Να φέρουν και το μωρό. Μπορεί να